
РОЗДІЛ 1

ДВА КНЯЗІ

Назрівала катастрофа.

Тихо та вкрадливо сичав віск на свічках, тану-чи під рудими язиками вогню, ліниво тріскотіло полум'я в настінних чашах, звивався дим під низькою стелею, малюючи в просторі залу химерні, моторошні ілюзії.

У тіснуватому приміщенні скупчилось небагато народу — десь тридцятьоро людей. Найвірніші та найвідданіші люди, найкращі чаклуни з-поміж цивілів. Саме тут, в одному з підземних залів Чорного замку — резиденції карпатських правителів Вордаків, — відбувалися перемовини щодо подальшої співпраці з іншосвітнім Чародільським Князем.

Теперішній Карпатський Князь Олексій Вордак сидів у незвичному для нього президентському кріслі з високою твердою спинкою, незручним вирізьбленим поруччям, що вгризалось в тіло, і дивився лише на Чародільського Князя.

Від кіптяви сльозилися очі й лоскотало в носі; дим туманив погляд і плутав думки. Молодий правитель докладав неймовірних зусиль, аби виглядати так, як годиться голові цілого князівства. Тому він повагом і обережно, щоб ніхто не помітив, ще дужче випростав спину і глитнув клубок, що підкотився до горла. Щось великий чародолець якось підозріло зволікає з відповіддю, змушуючи всіх присутніх у залі нервуватися.

Глузливий і пронизливий погляд сірих очей лякав і дратував молодшого Вордака. Викликав неспокій — гризучий, неприємний, аж до трему в колінах. Що скаже повелитель Чародолу, півдух Рік Стригой, у відповідь на пряму пропозицію підтвердити співпрацю з новим Карпатським Князем?

Пауза на диво затягувалась.

Усі, хто перебував у підземеллі, ніби застигли. Здавалося, час зупинився, завмер назавжди — надто вже довго тривало це напружене, вичікувальне мовчання. Лише чутно було, як особливо вразливі маги силкувались приховати хвилювання за тихими зітханнями і байдужим кахиканням. Від одного слова півдуха Стригоя залежало дуже багато, і недовзі це слово пролунало.

— Ні, — повагом прорік Чародільський Князь. — Я не згоден співпрацювати з Карпатським князівством, поки трон посідає макоцвітне і нестримане хлопчисько.

І посміхнувся — легко і приязно, ніби вибачаючись за таку прикру фразу. Але в сірих очах уже прослизнула холодна сталь ворожнечі, і Вордак прочитав у погляді чародольця прихований виклик, лихе застереження. Отже, Чародільський Князь не збирається з ним приятелювати. З ним, Олексієм Вордаком, який із примхи долі прийняв титул Карпатського Князя після загибелі батька.

Виходить, Рік Стригой і не думав сприймати його серйозно. Він просто взяв і прибив молодшого Вордака одним ударом, наче муху, що настирливо літає коло самого обличчя. Щоб не дзижчала більше, не сердила і не дратувала великого Чародільського Князя.

Наразі Олексій Вордак усі свої сили витрачав на те, аби не зірватися на ноги й не накинутись на цю зухвалу усміхнену фізіономію, підтвердивши тим самим, що — так, він юний, запальний і немудрий. Його хистке, досі ще не зміцнене становище можновладця щойно розвалилось, ніби картковий будиночок, купою марних, втрачених можливостей. Якщо не буде укладено мир із великим чародольцем, чи залишаться з Олексієм усі ці похмурі радники, чи повірять у нього, чи підуть за ним, як ішли за старшим Вордаком?..

Цілком усвідомивши все це, Карпатський Князь не витримав і схопився. Випростався на повен зріст.

— Це все, шановний гостю? — холодно кинув він, силкуючись угамувати нестерпне тремтіння рук. — Тоді не смію вас більше затримувати.

Півдух усміхнувся, цього разу поблажливо.

— Так-так, — привітно пробурмотів він. — Та перш ніж я піду, дозвольте дати вам, любий князю, одну пораду... Ой, як важко правити в такому юному віці, повірте мені, я-бо точно знаю... Вам же ще й чверті століття нема, чи не так? А Карпатські гори — непросте князівство. Тут сходяться шляхи багатьох паралельних світів, сотні міжсвітових стежин лежать у цих володіннях... Тепер навіть у Чароділ можна зазирнути... Ласий шматочок для багатьох. Я певен, скоро до вас навідаються гості з сусідніх держав, а відтак і з усього світу підтягнуться. Наскільки я чув, до Дверей у Скелі — проходу в Чароділ, зачиненого через один прикрий випадок, — уже почалося паломництво іноземних магів. Делегації з близького й далекого зарубіжжя їдуть до вас одна за одною. Адже в Карпатах задовго

до того, як ви народилися, шановний князю, відбувалися вельми цікаві речі... Так, тут розташовані найважливіші вузли світосплетінь, про які ви, через ваші вбогі знання і брак життєвого досвіду, навіть гадки не маєте. Ви хоч тямите, наскільки важкий тягар на себе взяли?

Рік Стригой замовк, видно, чекаючи відповіді.

— Батько передав мені Скіпетр і князівський титул, — злостиво, але чітко відповів Олексій Вордак своєму закордонному гостеві. — І я збираюсь нести його з честю до останку. Шкода, що ви не дотримали слова і відмовились від мирної угоди, раніше укладеної з моїм батьком. Але... якось і без вас упораємось.

Чародільський Князь знов усміхнувся:

— Так-так... І все-таки ще одна порада. На вашому місці я б негайно зібрав делегацію до проводиря клану диких Лютогора, віддав би йому Скіпетр і... Вінець, яким ви також володієте, чи не так? Точніше, майже володієте.

Рік Стригой примружив очі, і його обличчя набрало доволі хижого виразу. Він витримав паузу і продовжив суворішим тоном:

— Послухайтеся мене, юний князю, і передайте Лютогорові владу. Авжеж, він лихий, грубий, кровожерливий. Але владний, розумний, досвідчений. Карпатська чаклунська спільнота з радістю підтримає його... Тим паче, що гідних кандидатур не лишилося.

Зачувши це, Олексій Вордак пополотнів.

— А самі, юний князю, відійдіть убік, — наче нічого не помічаючи, вів далі півдух. — Якщо будете поводитись сумирно, він вас помилує.

